

אליאנס. אחד מתלמידיו הערביים המעולים היה אחו, אמין אל-חסיני, שנודע יותר מאוחר כמופתי הגדול של ירושלים והגולה כיום בבירות.

והיה זה בבירות, בה נסגר בסוף הש' בוע שעבר מעגל הזכרונות הירושלמיים. היתה זאת פשיטת הרגל של בנק אינטרה, שבעלי העיקרי היה הירושלמי-לשעבר יו-סוף ביידאס.

סגן מנהל. אינטרה, בעל ההון העצמי של יותר ממאה מיליון לירות לבנוניות, היה אחד הבנקים הגדולים בין 95 הבנקים של בירות, בעל 24 סניפים בלבנון, ארצות ערב, אירופה, אפריקה וארצות-הברית.

בעליו הוא איש עסקים בינלאומי, בעל חברת התעופה הלבנונית, מקים בניין משי רדים ענקי במרכז פאריס ובעל מספנה צרפתית.

היה זה אותו יוסוף ביידאס, שבעלי ה-חשבונות בברקלייס בנק בככר אלג'בי ב-ירושלים הכירו עד מאי 1948 כפקיד ראשי (סגן מנהל) של הסניף.

או נמלט ללבנון ובה ייסד את האימפריה הפיננסית שהתמוטטה בשבוע שעבר. הון היסוד היה מכספם של ירושלמים עשירים שברחו יחד עם יוסוף ביידאס מירושלים לבירות.

עחונות

איפה הפרחים כולם?

מבין כל הפרחים הרבים שפרחו בבני-ברק, היה הנרי לואן ברנד אחד הבולטים שביניהם.

היה לו כל מה שדרוש, כדי להלך זקוף וגאה ברחובות העיר. היה לו שם ספרותי — חיים בן-דוד; היה לו זקן קטן ומדובלל; היו לו עיניים יוקרות ופיקחיות, והיה לו כובע נצחי על ראשו. חוץ מזה היתה תעודת-כונן הסרבון הפאריסאי בכיסו, ועלון קטן, פרטי, נשא את השם המלכב פרחים. הוא היה עורכו.

המכוננית הרחמנית. בתחילת השנה, כשקרא לעורך השבועון המסויים "חשפן הומוסקסואלי" ו"כלבי, וכשהאשימו מעל דפי פרחים "בניהול בתי-קלון" ובמישכב זכר ובמישכב בהמה, לא שם לב לכך איש (העולם הזה 1484).

אלם הוא לא הסתפק בכך. פרחים רדף פרחים, וגדולי המדינה זכו בהם לכינויים ותוארים מיוחדים במינם. בין השאר:

● **האלוף שלמה גורן,** הרב הצבאי הראשי — "אלוף גולם" העושה מעשה לוס".

● **פינחס ספיר,** שר-האוצר — "פיש-פש חיוני".

● **לוי אשכול,** ראש-הממשלה ישר-הבטחון — "כופר וחוטא".

גם המדינה עצמה לא מצאה חן בעיניו, לכן החליף את שמה ל"מדינת ישראל". ואם המדינה היא כזו, אז איך בכלל נראה צבאה? השיב על כך בן-דוד: "בניגוד למה שחושבים אנשים תמימים, אין כל מצוה לשרת בצבא — לא בשום צבא בעולם ולא כל שכן בצבא הציוני. שהרי כל צבא בעולם עוסק בפשיכות דמים ואילו הצבא הציוני עוסק בנילוט עריות".

וזה כבר היה יותר מדי. זה לא דמה כלל לכתבותיו הקודמות, בהן איחל, בין השאר, לארצי אבנרי ש"תבוא מכונית רחמנית, ו-תדרס אותו והוא ימות".

רשיון ובזיון. לפני ארבעה חודשים הובא עורך פרחים לבית-המשפט, נקנס ב-100 לירות (על פירסום הוצאת ירחון ללא רשיון), ונידון לששה חודשי מאסר-ע"ת. תנאי (על פירסום דברים שיש בהם כדי לעורר בזיון כלפי ממשלת-ישראל). הפרחים נבלו מאז, אך עורכם עוד המשיך להלך ברחובות העיר, רקם, כנראה, תוכניות לעתיד. השבוע נעלם.

השמועה המהלכת בבני-ברק: רבי הנרי בן לואן ברנד, המכונה חיים בן-דוד, נואש מישאל, שם פעמיו פאריסה.

דרכי אדם

ראש תחת אף

לנעים כהן היה כנראה נעים מאד לנהוג במכוניתו ברחוב ח'דיסטי כנגד הכיוון. אולי בגלל שעשה זאת בערב סוכות, ואולי בגלל שבילה שעה קלה קודם לכן במסיבה והפריז בשתייה.

הוא ראה אמנם את צמד השוטרים ש-

* הלירה הלבנונית היא ברית-המחר ו-טרכה זהה כמעט לערך הלירה הישראלית.

דבר כזה עוד לא קרה

ערומה

על מדרגות

"הבימה"

כל מיני אנשים שלא מבינים במגמות מתלוננים על כך, שבזמן האחרון תיאטרון הבימה הידלדל מאוד. אומרים שכבר מזמן לא הוצג בו שום מחזה דרמטי מעניין, בעל רמה.

זה לא נכון, כמובן. רק ביום החמישי האחרון הוצג שם אחד המחזות המעניינים ביותר שראה התיאטרון הלאומי אי-פעם. גיבורת המחזה היתה קתי, בלונדינית יפה מאוד, ששיקקה את עצמה. היא הופיעה בפני הקהל ערומה כביום היוולדה. טיילה לאורכו ולרוחבו של התיאטרון, ושרה ש-רים. הקהל היה נלהב.

תנועות ידיום ורגליים

אחרי שהיא גמרה לשיר היא התחילה לקרוא את הטקסט של ההצגה. היא המציאה איתו בעצמה, והוא היה מורכב בעי-קרו ממילים אנגליות בלתי-מובנות.

הקהל לא התלונן. הוא המשיך להביט בה בסקרנות רבה. היא ליוותה את כך-יינותה בתנועות ידיים ורגליים. אחר כך היא התיישבה על המדרגות, ומאישם מאחורי הקלעים הגיחה נידית כשטרסה. שני שוטרים נוראים תפסו את השחקנית בשתי זרועותיה, עטפו אותה בשמיכה עבה, ו-הכניסו אותה לניידת.

לרוע הקופה של הבימה, כל המחזה הזה לא היה כלול כלל ברפרטואר שלה, ולכן הוא הוצג לא בתוך התיאטרון, אלא מחו-צה לו, על המדרגות. הוא גם לא הוצג בשעות-ההצגה הרגילות, אלא דווקא בשעה ארבע בבוקר, כששוב הקהל ישן, ולא יכול להעריך כראוי מה שמציגים בפניו.

גיבורת המחזה הזה, קתי, הגיעה ארצה לפני שלושה חודשים. באנגליה היתה ב-התחלה מלכת יופי, אחר כך סתם בחורה יפה, אחר כך, כשהחלה המודה של הדיס-קוטקים, הפכה רדקנית דיסקוטקים, וכש-הדיסקוטקים ראו שהיא רוקדת יפה, עשו ממנה מדגימת ריקודים.

כל מיני דברים

איש שהביא אותה ארצה הוא דני בן-בא. הוא הבין שאם הדיסקוטקים כבר הגיעו לישראל, הגיע הזמן שגם רדקניות

קתי בפעולה

הדיסקוטקים, הנקראות באנגלית נערות ג'רגו, תגענה ארצה, וכשהוא הבין את זה הוא ייבא שתי רדקניות, הכניס אותן לכמת הדיסקוטק של שרתון, אמר להן לרקוד והן רקדו.

אבל מלבד הריקודים, הן עשו בארץ עוד כל מיני דברים, וכיחוד עשתה אותן קתי, הבלונדינית שבין השתיים. היא הסתו-בה עם גברים נשואים ועם גברים לא נשואים, ניהלה רומנים זעירים ורומנים סוערים וסתם רומנים עם כל מיני גברים, וביום הרביעי האחרון היא אפילו יצאה לבלות עם צ'ארלס קלור, הגבר הרביעי הכי עשיר בעולם.

דאבל ויסקי כבאר

היה היה ביום רביעי, וכשיום רביעי נג-מר, ויום חמישי הגיע, היא היתה קצת כוודה. בערב, לאחר העבודה הריקודית, היא קבעה פגישה עם עמי סולל, אבל עמי לא הגיע.

היא התחילה להטביע את יגונה בכוס, ובשעה שלוש בלילה, כשכל היגון כבר

למשטרה או לתיאטרון

היה טבוע, היא הגיעה לדיסקוטק של פרד-ריקה, כשהיא שתייה כלוט. היא התנדודה לעבר המלצר, השתרעה על כל הבאר, הושיטה יד אל לבו של הברמן, וביקשה דאבל ויסקי. הברמן לא יכול היה לסרב לדבר כזה.

נערות עז שפתיחים

עז שפתיחים שקרה אחרי הדאבל ויסקי הזה יש שתי גירסות. הראשונה מספרת ש-כמה נערות שהיו שם ראו את מצבה, הציעו לה לצאת איתן לבלות על שפת הים. בגלל מצבה המיוחדת היא הסכימה לכך ברצון רב, והנערות לקחו אותה לים, והגנו אותה שם חגיגה שמחה ופראית מאוד. כשהיא קצת התפקחה וראתה מה נעשה סביבה, היא ברחה.

גירסה אחרת אומרת שכשהיא יצאה מן הים, אל הרחוב, היא היתה חצי ערומה. גירסה אחרת אומרת, שכשהיא יצאה מהים אל הרחוב, היא היתה חצי לבושה.

סטירה למנהל

בל כל הגירסות מתאחדות יותר מאו-חר, ומספרות שכשהשוטרים מצאו אותה בסביבות בניין הבימה, היא היתה כבר עירומה כמעט לגמרי.

אחרי שכיסו אותה בשמיכה, החזירו או-תה למלון שרתון, ושם שוב יש שתי גירסות. גירסה אחת אומרת שהיא התחילה לשוחח עם שוער המלון, ותוך כדי שיחה הסתכסכה איתו, והעניפה לו סטירה. גירסה שנייה אומרת שהיא אמנם התחילה לשוחח עם שוער המלון, אבל השוער קרא למנהל המלון, ואז כשהיא התחילה לשוחח עם המנהל היא הסתכסכה איתו, עם המנהל דווקא, והעניפה לו סטירה, למנהל, ולא לשוער.

כסף הכז: טיוד באוטו

רין מכל הגירסות, השייכות לגירסה הראשונה, יש גם גירסה שנייה על כל הסיפור כולו. הגירסה השנייה יצאה מפיה של פרדריקה סגל, בעלת דיסקוטק תל-אביבי.

"אני לא שמעתי שום דבר שהיה על שפת הים", אומרת פרדריקה. "כשסגרנו את הכר היא אמרה שאין לה איפה לישון, או דב ואני לקחתי אותה למכונית. באמצע הנסיעה היא הרגישה לא טוב, וביקשה שנפתח את החלון, וכשנפתחנו היא ניסתה לקפוץ החוצה. זה התחיל להיאמס לנו ר-הורדנו אותה מהאוטו, אחר כך שמענו שניידת מצאה אותה".

למנהל שרתון לא כל-כך איכפת איזו משתי הגירסות היתה נכונה. ביום השישי והשבת הוא עוד נתן לשתי הרדקניות לע-בוד, אבל ביום הראשון הוא פיטר אותן, ביום השני עזבה קתי את הארץ.

עצור אותה לעשרה ימים, להמשך החקירה. **שינא ספריים.** כשהוכנס עטיה לבית-המעצר באביר-כביר, התברר כי יש לו עוד שינאות ואהבות, מלבד היוד. הוא שינא, למשל, ספרי-ישום של עצירים. לכן זרק את הספר לארץ. גם ראשי שוטרים הוא לא אוהב באופן מיוחד. לכן נתן לסמל ה-משמר ראשיה.

מה שהוא כן אוהב זה חופש, אבל אותו לא ישיג, כנראה, בזמן הקרוב. כי השבוע שוב הובל לבית-המשפט, ושוב פסקה לו השופטת מעצר נוסף. עתה יושב עטיה בכלא עם פצע ביד, כאב בראש ועשרים ימי מעצר.

פירסומים

לבדיאות!

אירגון הבריאות העולמי ערך סקר על תכיפות ביקורי אזרחי מדינות שונות אצל רופאיהן, גילה כי האזרח הישראלי מבקר אצל הרופא, בממוצע, פעם בכל 38 ימים.

שהושגה בין האזרח לבין המשטרה. היא קיבלה את גירסת המשטרה, שלחה את כהן לעשרה ימי מעצר.

ראש לראש יביע אומר

הפצע ביד הציק לו, למשה עטיה. הוא ניגש למרפאת קופת-חולים בשכונת התקווה, הציג את תעודותיו כנדרש, קיבל מהפקידה מיספר כמקובל, וחיכה בסבלנות לתורו.

כשנקרא פנימה, הושיט את ידו לאח. זה בוק, כהן, חשב קימעה והגיש את ידו ל-בקבוק היוד שהיה מונח על המדף.

עטיה ראה יוד והתרנו. אף פעם לא אהב יוד במיוחד, ואילו הפעם הוא פשוט שנא אותו. הוא הפך את שולחן המרפאה, שפך את בקבוק היוד על הארץ ונתן ראשיה לאח הנבוק.

אחר-כך הובא לבית-משפט השלום בתל-אביב, והשופטת הרסה בן-עתה החליטה ל-

* השם בדוי, לצורך הכתבה

אותה לו לעצור, אך המשיך בנהיגה. כי עבור דקנת ספורות נקף אותו מצפוני האזרחי. הוא בלם את המכונית, וחיכה ל-שוטרים שמיהרו בריצה לעברו.

החיכוך בין כהן לשוטרים נסתיים היש מהר. השוטר רוקח מבורך הובל לבית-החולים, כששבר באפו, ואילו כהן מיהר ונימלט מן המקום.

פצע מוז פצע. הדו-קרב בין השוטר לבין כהן העמיד את שוטרי מחוז תל-אביב על הרגליים. הם החליטו לא להותיר לו ר-אמנם, כעבור שלוש שעות נלכד שוב בידי המשטרה, ושוב הפעם פרץ ויכוה בין ה-שוטרים לבינו.

הפעם הוא נסתיים בפגיעתו של כהן, ש-הובל לבית-החולים אסף הרופא מחוסר הכרה.

השבוע התייצבו בפני שופטת השלום ה-תל-אביבית הרסה בן-עתה שני הצדדים: השוטר מבורך, כשפצע באפו, והנהג כהן, כשפצע בראשו.

השופטת לא התרשמה מתוצאת התיקו